

I § 18 er — i overensstemmelse med, hvad der anføres i de indledende bemærkninger — indføjlet følgende nye bestemmelse:

„Ændringsforslag til lovforslag og forslag til folketingsbeslutning bør, hvad enten de stilles i eller uden for en udvalgsbetænkning, i fornødent omfang være ledsaget af bemærkninger, der tjener til deres begrundelse.“

Da der i forvejen er adgang til at begrunde ændringsforslag i betænkninger og ledsagende bemærkninger, er den foreslåede tilføjelse ikke absolut påkrævet, men den kan måske bidrage til at understrege betydningen af en fyldestgørende skriftlig begrundelse af ændringsforslag.

Efter en i § 20, stk. 5, foretagen ændring kan den, der i henhold til nævnte paragraf stiller et spørgsmål til en minister og får det besvaret mundtligt, altid få ordet 2 gange, uanset om det i anden omgang ikke er for at stille et tillægsspørgsmål.

Ved 1. behandling havde foruden udvalgets ordfører, *Gustav Pedersen* (S), kun *Alfred Jensen* (DK) ordet. Han gik imod, at man ville forlade „det gamle hævdvundne princip med ordførertaler ved 2. behandling“. Ganske vist var det hensigten, at betænkningerne til gengæld skulle gøres fyldigere, men taleren gjorde gældende, at udviklingen ikke hidtil var gået i den retning, skønt man også ved grundlovsrevisionen i 1953 var inde på ønskeligheden af at få mere materiale frem i betænkningerne. De nye regler angående 3. behandling pegede derimod i den rigtige retning. Taleren havde ingen bemærkninger at gøre „i anledning af, at der ikke i større udstrækning gås over til stående udvalg, selv om flere stående udvalg måske ville betyde en bedre fordeling af arbejdsbyrden i tinget og måske bevirke, at andre grupper blev draget med ind i arbejdet i visse situationer“.

Vedrørende de ændrede regler for lovforslags 2. behandling pegede *udvalgets ordfører* på, at det er uhyre svært at adskille et debatindlæg fra en motivering for et ændringsforslag. Derfor havde man søgt at komme den vej ud, at „man skal motivere sine ændringsforslag eller i øvrigt sin stillingtagen skriftligt, og så kan man supplere det — jeg havde nær sagt alt det, man vil — gennem et mundtligt indlæg“. Ordføreren sluttede med at sige, at det, der her foresloges, ikke var en evighedsanstaltning; det var et forsøg på at få en mere hensigtsmæssig form for forhandlingerne her. „Skulle det vise sig, at ændringen ikke svarer til sit formål, sådan som det er sket med det, der står i forretningsordenen i dag, tager vi sagen op til